

မြေလင်

အချစ်အကုန်သား

အခန်း (၁)

အိမ်ထောင်ပြုခြင်းသည် လူဘဝကဲ့သို့ပင်ဖြစ်သည်။ ။

နှင်းဆီမွေ့ရာမဟုတ်ပါ။ စစ်တလင်းတစ်ခုမျှ ဖြစ်တယ်။

"ထွေးထွေး"

ယမင်းခိုင်၏ နောက်ကျောဘက်နားဆီမှ သူ၏ အသံသည် ဟိန်းထွက်လာသည်။ ။ ယမင်းခိုင်၏ ရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ။ သို့သော်လည်း ဟန်မပျက်ဆက်လက်၍ နှင်းဆီရွက်နှင့် ဆူးကလေးများကို ခြွေရင်း သူ့အပြောကို နားစွင့်နေလိုက်သည်။ ။

"ထွေးထွေး ... ထွေးထွေး"

သူ၏ အသံရှိန်သည် ပို၍ မြင့်လာသည်။ ။

"ဟေ ... လာပြီ ကလေးရေ ..."

မီးဖိုဘက်ဆီမှ ဒေါ်ထွေး၏ တုံ့ပြန်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ။ မရှေးမနှောင်း၌ပင် ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် အတူ ဒေါ်ထွေးသည် ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်လာသည်။ ။

"ရေကလေးမှ ဖြောင့်အောင် မသောက်ရဘူး၊ တကတည်းမှ ပဲ တကြော်ကြော်နဲ့ ၊ လူကို နားပင်းများ အောက်မေ့နေသလား မသိဘူးဆို ... ဘာကိစ္စလဲ"

ဒေါ်ထွေး၏ ငြူငြူအသံကို ယမင်းခိုင် သဘောကျစွာ ပြုံးလိုက်မိသည် ။ ထို့အတူပင် သူ့ထံမှ ရယ်မောသံထွက်ပေါ်ရင်းဖြင့် ...

"ဟား ... ဟား ... ဟား ... ထွေးထွေး နားမပင်းမှန်း သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ကြီးများ ဝင်နေသလားလို့ ..."

"အလိုတော်၊ ကျုပ်က ဘာကိစ္စစိတ်ကြီးဝင်ရမှာ လဲ"

"ပြောနိုင်ဘူးလေဗျာ၊ ထွေးထွေးလဲ မုဆိုးနားနီး မုဆိုး၊ တံငါနားနီး တံငါဆိုသလို ဘဝင်လေဟပ်ပြီး စိတ်ကြီးဝင်နေတဲ့ သူနဲ့ နီးပြီး စိတ်ကြီး ဝင်လို့ တမင်မကြားချင်ဟန်များ ဆောင်နေသလားလို့ ပါ"

သူ၏ အပြောသည် မိမိအား တမင်ခန့် မှန်း သိပါလျက် ယမင်းခိုင် လှည့်၍ ရန်မတွေ့လိုပါ။ သို့သော် စိတ်ထဲ၌ မကျေမနပ်သော အစိုင်အခဲ တစ်ရပ်အတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ပေးလိုက်သည် ။ ကတ်ကြေးကို တမင်ဆော့ချလိုက်သည် ။

"ဒေါက်"

သူ တစ်ချက်ပြုံးကာ ထွေးထွေးအား ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည် ။ ဒေါ်ထွေးက သူ့အား လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ပြပြီး အမူအရာဖြင့် ဟန့်တားလိုက်ကာ ...

"ဟဲ့ ... ကိုယ်တော်လေး၊ ခေါ်ရတဲ့ အကြောင်းကိုသာ မိန့်တော်မူပါတော့"

"ဒီလို ... နံပါတ်တစ်အချက်က ထွေးထွေးကို မှာ မလို့ ၊ ဒီနေ့ မနက်

စာကို နှစ်ယောက်စာအတွက် ထည့်မချက်နဲ့ တော့"

"ဟုတ်ပြီ"

"နံပါတ်နှစ်အချက်က အေဂျန်တို့ သားအမိက ထမင်းစားဖိတ်ထားလို့ သွားစားရမှာ မို့ ဆယ်နာရီ မထိုးခင်လောက် အသင့်ပြင်ဆင်ထားဖို့ ပါ"

"ဘယ်သူ့ကိုလဲ ... ကျုပ်ကိုလား"

"ဟာ ... သေလိုက်ပါတော့"

စောစောက စိတ်ထဲ မကျေမနပ်မှုများ လွင့်ပြယ်သွားကာ ‘ခစ်’ ကနဲ မရယ်မိစေရန် ယမင်းခိုင် သတိထားလိုက်ရသည်။ ။ လိုက်လည်း လိုက်တဲ့ တူဝရီးဟု တွေးရင်း ပြီးစိစိလေး ဖြစ်သွားသည်။ ။ ပြီးရာမှ မလုံအလဲ၊ သူများ မြင်သွားမှ ဖြင့် ဟူသော အတွေးဖြင့် ချက်ချင်း ပြန်တည်လိုက်သည်။ ။

ဒေါ်ထွေးကတော့ ယမင်းခိုင်အပြုံးကို တွေ့မြင်လိုက်သည်။ ။

"ကျုပ်ကို မဟုတ်ရင် ဘယ်သူ့ကို ပြောတာလဲ"

"လုပ်ပြီ ... ထွေးထွေး သက်သက်ညစ်တာပဲ၊ ဒါကြောင့် တစ်သက်လုံး အပျိုကြီးဖြစ်နေတာ၊ ဘယ်သူရှိရမှာ လဲ၊ ဒေါ်ဆရာမကို ပြောဖို့ ပြောတာ"

"ဟေ့ ... ကလေးနော်၊ အပျိုကြီးဆိုတဲ့ ပိန္နဲပင်တော့ ဆွဲမထည့်နဲ့ ၊ မင်းတို့ ဘာသာ တလွဲဆံပင်ကောင်းနေတိုင်း ကျုပ်မှာ ကစကားပြန်အဖြစ်နဲ့ လေကုန်တယ်၊ ကြားလား ယမင်းရေ၊ အေဂျန်တို့ အိမ်က ထမင်းစားပွဲ သွားမယ်တဲ့ "

ဒေါ်ထွေး ကျွဲမြီးတို့ လာလေပြီ။ သူက ဒေါ်ထွေး အရေတွန့်နေသော ပါးပြင်ကို ချစ်စနိုးဆွဲကာ ...

"ကျွဲမြီးတို့ လာပြီလား ထွေးထွေး"

"ဟုတ်တယ်၊ စိတ်ကုန်တယ်"

ယမင်းခိုင် နောက်သို့ လှည့်လိုက်သည် ။ ပြုံးပြီးပြီးဖြစ်နေသော သူမ ၏ မျက်နှာ ချက်ချင်း တည်တံ့သွားသည် ။

"ထွေးထွေး ... အဲ ... ဒေါ် ဒေါ်ထွေး ယမင်းပြောတာ မေ့နေပြီလား ..."

ထိုအခါမှ ဒေါ်ထွေးသည် သူနဖူးကို သူရိုက်ကာ ...

"ဟုတ်ပါရဲ့ မိန်းကလေးရယ်၊ မေ့လို့ ... မေ့လို့ ၊ ဒီလိုကလေးရဲ့ ၊ မိန်းကလေးရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်အိမ်မှာ ကင်ပွန်းတပ်တစ်ခု ဖိတ်ထားတာရှိတယ်၊ အဲဒါလဲ သွားရမယ်၊ ဒီနေ့ မနက်ပဲတဲ့ "

သူ့အကြည့်က ယမင်းခိုင်အပေါ် ဝဲသွားပြီးမှ ဒေါ်ထွေးအား ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"လွယ်ပါတယ်၊ ကင်ပွန်းတပ်ကို အရင်သွားလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့မှ အေဂျန့်တို့ အိမ် သွားမယ်၊ အေဂျန့်တို့ အိမ်က အစားတင်မကဘူး၊ အသောက်ပါ ပါတော့ ကြာမှာ ၊ ဒီတော့ ဆယ်နာရီလောက် ထွက်ပေါ့၊ ပြီးပါ့မလားလို့ မေးပါဦး"

မျက်နှာချင်းဆိုင် ရှိနေပါလျက် ဒေါ်ထွေးအား ကြားခံအသုံးပြုနေကြသော အဖြစ်အတွက် ဒေါ်ထွေးမှာ ဟားတိုက်၍ ရယ်ရင်း ထိုလူငယ်နှစ်ဦးအား ကလေးများကဲ့သို့ ခေါင်းချင်းတိုက်ပေးကာ ...

"ကဲ ... မခေါ်ကြနဲ့ ဦး၊ မခေါ်ကြနဲ့ ဦး"

ဟု ဆိုကာ သုံးလေးကြိမ်မျှ ဆောင့်ပေးလိုက်ချင်သည် ။ အသည်းတယားယား ဖြစ်နေသည် ။

"ကိုင်း ... ယမင်းရေ၊ ပြီးမလားတဲ့ "

"ခုမှ ရှစ်နာရီခွဲ ရှိသေးတာ၊ ဘာမို့ မပြီးရမှာ လဲ၊ ပြီးတာပေါ့"

"ကြားတယ်နော် ကလေး"

"ဟုတ်ကဲ့၊ မှာ ရဦးမယ် ထွေးထွေး၊ အင်းလျားလိပ် မင်္ဂလာဆောင်တို့၊
နာမည်ကြီးရိပ်သာက ဆွမ်းကျွေးတွေလိုတော့
သိပ်တောက်တောက်ပြောင်ပြောင် ပြင်ဖို့ မလိုဘူးလို့ ပြောလိုက်ပါဦး"

"သိတယ် ... သိတယ်၊ မရှည်နဲ့ ... အား ..."

ယမင်းခိုင် စိတ်မရှည်တော့သဖြင့် အော်လိုက်မိသည် ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် နှင်းဆီခိုင်တစ်ခု ကောက်အယူ၌ ဆူးတစ်ဆူးသည် လက်ညှိုးထဲ နစ်ဝင်သွားသည် ။

"ထွေးထွေးရေ ... သူတော်ကောင်း ပြစ်မှားရင် တမလွန်တောင် မစောင့်ဘူးနော်၊ လက်ငင်း ငရဲကြီးတတ်တယ်ဗျ၊ အဟဲ ... သွားပြီ"

ယမင်းခိုင်၏ ဒေါသမျက်လုံးက သူ့ထံအရောက်၊ သူသည် ပြုံးလျက် ခါးကို ညွတ်ကာ ယမင်းခိုင်အား မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်ပြလျက် ...

"စိတ်ကောင်းကောင်း ထားနော်"

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် လှည့်ထွက်သွားသည် ။

"တောက်"

ယမင်းခိုင် တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ သူ့နောက်ကျောပြင်အား ဒေါ

သတကြီး ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။ ထွေးက ...

"သိပ်အနောက်သန်တဲ့ ကလေးကွယ်၊ မိန်းကလေးကလဲ စိတ်ကို လျှော့လိုက်မှ ပေါ့၊ သူ့ကျီစယ်တိုင်းသာ ဒေါသထွက်ရရင် ကိုယ်ပဲ စိတ်ပင်ပန်း ရှိမှာ ပေါ့၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားပြင်ချေ"

ယမင်းခိုင်၏ တင်းမာနေသော မျက်နှာပြင်သည် ချက်ချင်းပင် နူးညံ့သောအသွင်ကို ဆောင်ကာ ဒေါ်ထွေးအား နှစ်လိုဖွယ်ပြုံးပြရင်း ...

"ဟုတ်တယ်နော် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ မှန်တယ်၊ ဒေါသကြီးသူတွေဟာ စိတ်ပင်ပန်းကြတယ်၊ ယမင်းလဲ သူ့ကို မကျေမနပ် ဒေါသဖြစ်မိတိုင်း ကိုယ်ပဲ စိတ်ဆင်းရဲရတာ၊ ဒါကြောင့် ယမင်းလဲ နေတတ်အောင် နေဖို့ ကြိုးစားတော့မယ်၊ ကိုင်း ... ကြည့်ပါဦး ထွေးထွေးရယ်၊ ယမင်းပန်းအိုးလေး လှရဲ့ လား"

"လှပါရှင် ... လှပါ၊ ကလေးကလဲ အလုပ်က ပြန်လာတိုင်း ပန်းအိုးလေးတွေက ပန်းကလေးတွေကို မြင်ရရင် အမောပြေသွားတာပဲလို့ ပြောပြောပြီး ပန်းကို နမ်းရတာကလဲ အမြဲ၊ အင်းလေ ... သူ့မှာ ကလဲ ဒါပဲ နမ်းစရာ ရှိတာကိုး"

ယမင်းခိုင်၏ ပါးပြင်သည် အနီရောင် ပြေးသွားသည်။ ။ ဒေါ်ထွေး လက်မောင်းကို မှီတွဲကာ ပါးနှင့် အပ်ကာ နွဲ့လျက် ...

"ဒေါ်ဒေါ်နော်၊ သူတူဖို့ ပြင်တာ မဟုတ်ပေါင်၊ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဝါသနာပါလို့ ပြင်တာများ"

ဒေါ်ထွေးသည် ယမင်းခိုင် ခေါင်းကလေးကို ဖွဖွလေး ပုတ်လိုက်ပြီး .

..

"ပြင်ပါရှင် ... ပြင်ပါ၊ ဝါသနာပါလို့ ပဲပြင်ပြင်၊ အမောပြေစေဖို့ ပဲ

ပြင်ပြင်၊ ဒေါ်ထွေးတို့ ကတော့ ကျေနပ်နေတာပဲ၊ မိန်းကလေးလို အိမ်ရှင်
မကောင်းတစ်ယောက်၊ သိမ်မွေ့ကျက်သရေရှိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ရောက်လာခြင်းအတွက်တော့လေ တကယ့်ကို မင်္ဂလာပဲ၊ စင်သီယာ
သာ ရောက်လာခဲ့ရင် ဒေါ်ထွေးတော့ အပြေးပဲ"

ယမင်းခိုင် ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ မြည်ဟည်းသွားသည်။ သူမ၏ ဘဝကို
ပြောင်းလဲစေခဲ့သူများ ထဲမှ အဓိက ဇာတ်ကောင်နေရာမှာ ပါဝင်ခဲ့သော
စင်သီယာဟူသောအမည် ကြားလေတိုင်း ရင်မှာ လှိုင်းထန်ရသည်။

ဒေါ်ထွေး အပါးမှ ဖယ်ခွာကာ နှင်းဆီရွက်နှင့် ဆူးများကို
သိမ်းဆည်း၍ သိလိုနေခဲ့သော အချက်ကို မေးလိုက်သည်။

"စင်သီယာက လှလားဟင်"

"လှတော့ လှတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့အလှက ရောင်စုံအလှပါ၊ ပိုလွန်းတယ်"

"အယ် ... ထွေးထွေးက ပိုလွန်းတယ်တွေဘာတွေ သုံးလို့ ပျံလား"

ယမင်းခိုင်သည် ဘီးကျော်ပတ် ပတ်ကာ ကျောဆက် ရင်ဆက် အင်္ကျီ
ပွရှည်ကြီးများ နှင့် အမြဲနေတတ်သူ၊ ဒေါ်ထွေးကဲ့သို့ ရှေးဆန်သော
လူကြီးများ ထဲမှ ပိုလွန်းတယ်ဟူသော သုံးလိုက်သော စကားကြောင့်
ပြုံးမိသွားသည်။

"ဒါကတော့ ဇော်ထိုက်အဒေါ်တစ်ယောက်လုံး လုပ်နေမှ တော့ ဘယ်
ခေပျံမလဲ မိန်းကလေးရဲ့၊ ဒါထက် ယမင်းက ဒေါ်ထွေးကို ခုထက်ထိ အ
တည်တကျ မခေါ်နိုင်သေးပါလား"

ယမင်းခိုင်သည် သွားများ ပေါ်သည် အထိ ရယ်မောရင်း ...

"သူ့အသံတွေက ထွေးထွေး ထွေးထွေးနဲ့ တစ်နေ့ကို အခါတစ်သိန်း

လောက် ညံ့နေတော့ ယမင်းလည်း ထွေးထွေး ခေါ်မိတာပေါ့။ သူခေါ်သလို မခေါ်ချင်တာနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်လို့ ခေါ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ မရပါဘူး၊ ထွေးထွေးပဲ ဖြစ်သွားတယ်။ မတတ်နိုင်တော့ဘူး ထွေးထွေးရေ၊ သူထင်ချင်သလို ထင်ပေတော့၊ ယမင်းတော့ ထွေးထွေးပဲ ခေါ်တော့မယ်နော်"

"ဪ ... မိန်းကလေးရယ်၊ ညည်းမှာ လဲ တစ်ဒုက္ခပါလား"

"ယမင်းရဲ့ ဘဝပေးကုသိုလ်ပေါ့၊ ဒါထက် ယမင်းကို စင်သီယာအကြောင်း ထွေးထွေး သိသလောက် ပြောပြပါလား"

ယမင်းခိုင်သည် သိလိုသောအချက်ကို ဒေါ်ထွေးအား မေးလိုက်ရသည် ။ စင်သီယာသည် ယောက်ျားသားတစ်ဦးကို အတော်ပိုင်စိုးထားနိုင်လွန်းသော မိန်းကလေးတစ်ဦးအဖြစ် ယမင်းခိုင် မှတ်တမ်းတင်ကာ သိချင်မြင်ချင်လာသည် ။

"စင်သီယာက လှတယ်ဆိုပေမယ့် ဒေါ်ထွေးရဲ့ မျက်စိထဲမှာ တော့ ကို့ရိုကားယားနိုင်တာ အမှန်ပဲ၊ ယမင်းလို ကျက်သရေရှိပြီး ငြိမ်းချမ်းတဲ့ အလှ မဟုတ်ဘူး ၊ ဒါပေမဲ့ ဇော်ထိုက်ကလည်း ထူးမခြားနား မဟုတ်လား၊ ပုံစံတူ စရိုက်တူ တွဲမိကြိုက်မိကြတာပေါ့၊ အာရုံအိုင်တီ စတက်ကတည်းက တွဲကြတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်ထွေးတို့ ကတော့ ကလေးက အတွဲများတော့ စွဲစွဲလန်းလန်း ဖြစ်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး"

ယမင်းခိုင် အံ့ဩသွားသည် ။ သူနှင့် ပတ်သက်၍ စင်သီယာ တစ်ဦးတည်းသာ ရှိခဲ့သည် ဟု မှန်းဆထားမိခြင်းအတွက် မှားသွားလေပြီ။

"သူက အတွဲများ တယ်လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ငွေကို သုံးဖြုန်းနိုင်ပြီး ကားကလေးတစ်စီးနဲ့ ကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ကျောင်းတက်နေတဲ့ ကျောင်းသားကလည်း ဖြစ်၊ ရုပ်က

လဲ ချောတော့ ရည်းစားထည်လဲသုံးတာ မဆန်းလှဘူးဆိုပြီး ထွေးထွေး တို့ လဲ တားမရတဲ့ အဆုံး ကြည့်နေရတာပေါ့။"

ယမင်းခိုင်သည် မိန်းမသားထုအတွက် ခံပြင်းသော စိတ်ကလေး ဝင် ရောက်လာသော်လည်း တက္ကသိုလ်ကျောင်းထွက်တစ်ဦးမို့ ဖြစ်တတ် သော သဘောသဘာဝများကို သိမြင်ခဲ့ရသဖြင့် ငြိမ်သက်စွာပင် နား ထောင်နေလိုက်သည်။ ။

"ဒါပေမဲ့ ကလေးက အပျော်တွဲရုံတွဲတာ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ မစော်ကား ဘူး၊ သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တာကိုး၊ စဟယ်၊ နောက်ဟယ်၊ ပြောင်ဟယ်၊ သူငယ်ချင်းတွေကိုလဲ တအားခင်တတ်တယ်၊ စာဘက်ကလဲ မလစ် ဟင်းဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်လည်း ရရော သူက စင်သီယာကို လက်ထပ်ချင်တယ်တဲ့ လေ၊ ဒီမှာ တင် မနွယ် ရောဂါသည်းပြီး အသည်း အသန်ကို ယမင်းနဲ့ စီစဉ်တာပေါ့။"

"ဪ"

ယမင်းခိုင် ရင်ထဲ၌ နာကျည်းလွန်းလှသဖြင့် ဪ ... ဟူသော အသံ ကို မချီတင်ကဲ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။ ။ မိမိသည် နှစ်ဖက်သော မိဘများ ၏ စီမံမှုကို သမီးအလိမ္မာ ဝိသစွာဖြင့် လက်ခံခဲ့သည်။ ။ မိမိအား မချစ်ခင် မနှစ်သက်သူနှင့် ပေါင်းဖော်ရခြင်းဟူသော ဒုက္ခဝေဒနာ တစ်ရပ်သည် အ နောက်အယှက်ပေးလျက်ရှိသည်။ ။

"အန်တီနွယ်က စင်သီယာနဲ့ ဘာလို့ သဘောမတူတာလဲ၊ ဘာသာ ရေး တစ်ခုတည်း ကြောင့် လား။"

"ဘာသာမတူတာလဲ ပါတယ်၊ စင်သီယာစရိုက်ကို မနှစ်သက်တာလဲ ပါတယ်၊ ဆိုရှယ်သိပ်များ တယ်လေ၊ ကလေးနဲ့ စရိုက်တူတော့ ကလေး ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှု ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး လို့ ယူဆထားတာ အဓိက

ပေါ့"

"ယမင်းကရော ပြောင်းလဲပေးနိုင်မှာ တဲ့ လား"

ယမင်းခိုင်သည် ညည်းညည်းညူညူကလေး ပြောလိုက်သည်။ ။ ယမင်းခိုင်၏ ရင်ထဲ၌ မကျေနပ်ခြင်း ဟူသော အမြစ်ကို ဆွဲနုတ်၍ မရနိုင်သေးပါ။

"ယမင်းက မာနကြီးနေတာကိုး၊ သမီးက နည်းနည်းလျှော့ကြည့်၊ ကလေးကတော့ အောက်သွားမရှိ ဖြစ်မှာ သေချာတယ်၊ ဇော်ထိုက်ဟာ သဘောရိုးကြီးပါ သမီးရယ်"

"ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ လူကိုများ ယမင်းတော့ မထင်ပေါင်၊ ယမင်းက လျှော့ပေးရင် သူက မာယာလက်နက်နဲ့ ဖြားယောင်းတယ် ထင်ဦးမယ်၊ အေးအေးပဲ နေပါရစေတော့ ထွေးထွေးရယ်၊ သူ့အပြောနဲ့ အထင်ကို ယမင်းကြောက်ပါတယ်"

"ကဲပါ ယမင်းရယ်၊ အလှပြင်ချေတော့၊ ဒေါ်ထွေး မီးဖိုထဲမှာ လုပ်စရာတွေရှိသေးတယ်၊ လှအောင်လဲ ပြင်နော်"

"ဒါတော့ မပူနဲ့ ၊ ယမင်းအလှကြိုက်တာ သိသားနဲ့ "

ဒေါ်ထွေး ထွက်ခွာသွားသည့် တိုင်အောင် ယမင်းခိုင်သည် နေရာမှ မရွေ့လျားမိသေးချေ။ ဧည့်ခန်းနံရံပေါ်တွင် ပုံကြီးချဲ့ကာ အလှချိတ်ထားသော ဓာတ်ပုံကြီးကို ငေးကြည့်နေသည်။ ။ ဓာတ်ပုံထဲ၌ အင်းလျားလိတ် မင်္ဂလာခန်းမ၏ မီးရောင်စုံအောက်မှ သတို့ သား ဇော်ထိုက်နှင့် သတို့သမီး ယမင်းခိုင်တို့ သည် လက်မောင်းချင်း ချိတ်လျက် အလှကြီးလှ၊ အပြုံးကြီးပြုံး၊ အထည်ဝါကြီး ထည်ဝါနေကြသည်။ ။

ထိုစဉ်က ဇော်ထိုက်၏ အပြုံးကို ယမင်းခိုင် မခွဲတတ်သော်လည်း ယ

မင်းခိုင်၏ အပြုံးမှာ မချိပြုံးသာ ဖြစ်ခဲ့သည် ကိုတော့ ကာယကံရှင်သာ လျှင် အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ။

"မေမေ ဖတ်ဖူးတာ တစ်ခုရှိတယ် သမီး၊ ဘာတဲ့ ... ဪ ... အိမ် ထောင်ပြုခြင်းသည် လူ့ဘဝကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည် တဲ့ ၊ နှင်းဆီမွေ့ရာ မဟုတ်ပါ၊ စစ်တလင်းပြင်တစ်ခုသာ ဖြစ်တယ်တဲ့ သမီးရယ်၊ အိမ်ရှင်မဆိုတာ အိမ်ထောင်ရေး စစ်တလင်းပြင်ရဲ့ စစ်သူကြီးတစ်ဦးပဲ သမီး၊ စစ်ပွဲရဲ့ အနိုင်အရှုံးဟာ အိမ်ရှင်မအပေါ်မှာ မူတည်ပါတယ် သမီး"

နှစ်ဖက်သော မိဘများ နှင့် တွဲရိုက်ထားသော ပုံကြီးကို ကြည့်ရင်း မိခင်ဒေါ်သင်းသင်းခိုင်၏ ဆုံးမစကားကို ကြားယောင်လာသည်။ ။

"သမီးဟာ အိမ်ထောင်ရေးအကျဉ်းသားတစ်ဦးပါ မေမေ"

ရင်ထဲမှ မိခင်ကို ပြောကြားလိုက်သည်။ ။ တစ်ဆက်တည်းမှာ ပင် ခေါင်းပေါင်းတလူလူ၊ တောင်ရှည်ပုဆိုးနှင့် မိမိလက်ကိုချိတ်ကာ ရွှင်မြူးစွာဖြင့် ခန့်ခန့်ကြီး ပြုံးနေသော ဇော်ထိုက်ပုံကို ကြည့်ရင်း အခဲမကျေစွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ။

"ရှင့်ကြောင့် "

အခန်း (၂)

"ရှင့်ကြောင့် "

"ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်တော့်ကြောင့် ဖြစ်တာလဲ၊ ခင်ဗျားကသာ လက်ခံလိုက်လို့ စီစဉ်တာ ဖြစ်မှာ ပေါ့"

မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာများ ပင် ရရှိနေပြီ။ ယနေ့မှ ယမင်းခိုင်သည် ဇော်ထိုက်ကို မြင်ဖူး တွေ့ဖူးသည် ။ စကားပြောရသည် မှာ အဆင်မပြေကြပါ။

တွေ့တွေ့ချင်း ဇော်ထိုက်က တောင်းပန်သည် ။ သူ့၌ ချစ်ဦးသူ ရှိနေသောကြောင့် ယမင်းခိုင်ကို လက်မထပ်လိုပါ။ ထို့ကြောင့် ယမင်းခိုင်သည် မင်္ဂလာပွဲ မဖြစ်စေရန် မိဘများ တောင်းဆိုမှုကို ငြင်းဆန်ပေးပါရန် တောင်းပန်သည် ။

ယမင်းခိုင် အံ့ဩသွားခဲ့သည် ။

"ဪ ... ရှင့်ကြောင့် ဒီလက်ထပ်ပွဲ ဒီလောက် မြန်မြန်ဆန်ဆန် စီစဉ်တာ ဖြစ်ရမယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ မေမေတို့ က စင်သီယာနဲ့ သဘောမတူကြဘူး၊ ဘာသာမတူလို့ တဲ့ လေ၊ ထားပါတော့လေ၊ ဒီအကြောင်းက လောလောဆယ် ခင်ဗျားကသာ ငြင်းဆန်ပေးလိုက်ရင် အခြေအနေများ တစ်မျိုးပြောင်းလွဲလာနိုင်မလားလို့ ကျွန်တော် တောင်းပန်ရင်း တိုင်ပင်တာပေါ့"

ယမင်းခိုင် တုန်လှုပ်သွားသည် ။ မိဘစကားကို နားထောင်တတ်သော ယမင်းခိုင်သည် မိဘတို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သဘောတူလက်ခံခဲ့ပြီးဖြစ်သည် ။ မိဘများ သည် သားသမီးတို့ ၏ ကောင်းကျိုးကိုသာ ဆောင်ရွက်ပေးတတ်သည် ဖြစ်ရာ အမှားမဖြစ်နိုင်ပါ။ မိဘစကား နားထောင်သော သားသမီးများ သည် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကျန်းမာ ချမ်းသာမည်ဟု လည်း ယမင်းခိုင် စွဲမြဲစွာ ယုံကြည်ထားသည် ။ ထိုယုံကြည်ချက်တို့ သည် ဇော်ထိုက်ကြောင့် ပျက်ပြယ်ရမလို ဖြစ်နေသည် ။

"ခက်တာပဲ၊ ရှင်က ယောက်ျားပဲ၊ လုပ်စရာရှိ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြတ်ပြတ်သားသားလုပ်ပေါ့၊ ကိုယ့်ချစ်သူကိုယ်ယူပေါ့၊ ရှင်လဲ အရာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ၊ အိမ်ထောင်တစ်ခုကို ဦးဆောင်နိုင်နေပြီဥစ္စာ၊ ဘာတွေ တွေဝေစရာ လိုသလဲ"

"ဒါကတော့ မေမေ့ကို ငဲ့ရသေးတယ်လေ၊ မေမေ့ရောဂါက ကျွန်တော့်ကြောင့် ထောက်ခံနဲ့ သေသွားရင် ကျွန်တော်တစ်သက် ဖြေမဆည်နိုင်အောင် ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ။ ခင်ဗျားဘက်က ပျက်သွားရင် ကျွန်တော့်အတွက် ထွက်ပေါက်တစ်ခု ရမလားလို့ လေဗျာ"

ယမင်းခိုင်သည် သူ့အား အကဲခတ်လိုက်သည်။ ။ ရင်ထဲ၌ ခံပြင်းခြင်း၊
စိတ်ထိခိုက်ခြင်း၊ ယူကျုံးမရခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်းဟူသော ဝေဒနာရပ်အ
မျိုးမျိုးတို့ စုစည်းကာ သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လျက် ...။

"ဪ ... ဪ ... တရားလိုက်တာနော်၊ ရှင့်ကျတော့ မိဘစကား နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာ အဖြစ် သူတော်ကောင်း အရေခြုံမယ်၊ ကျွန်မ ကျတော့ မိဘကိုဆန့်ကျင်ဖို့ လူမိုက်လုပ်ရမယ်၊ ရှင်က လူမိုက်ငှားတာ ပေါ့နော်၊ တရားလိုက်တာရင် ..."

ဇော်ထိုက်က

ခပ်အေးအေးပင်

စီးကရက်ကို

တစ်ဖွာသောက်လိုက်ပြီး အငွေ့များကို နှုတ်ထုတ်ရင်း ဒေါသအရှိန်ဖြင့် မျက်နှာရဲနေသော ယမင်းကို ပြုံးကြည့်ကာ-

"ခင်ဗျားပဲ စဉ်းစားကြည့်စမ်းဗျာ၊ ခင်ဗျားက မိန်းကလေးပဲ၊ နစ်နာစရာရှိရင် ခင်ဗျားပဲ နစ်နာမှာ ၊ ခင်ဗျားကို မချစ် မနှစ်သက်တဲ့ သူကို ခင်ဗျား လင်လုပ်ရမယ့်ဒုက္ခနော်"

ယမင်းခိုင်နားထဲ မိုးထစ်ချုန်းသကဲ့သို့ မြည်ဟည်းသွားသည် ။ ထိတ်လန့်တကြားနှင့် -

"အို ... တော် ... တော်ပါတော့ရှင်"

"ကျုပ်က ဟုတ်တာပြောတာပဲ"

"ကျုပ်ဆီကအချစ်ကိုတော့ မမျှော်လင့်နဲ့ ဗျနော်၊ ကျုပ်က ကျုပ်ချစ်သူမှ ချစ်သူပဲ"

ယမင်းခိုင် ဟစ်အော်၍ ပင် ငိုချင်လာသည် ။ ဆုပ်လည်း စူး စားလည်း ရူးဘဝမျိုး ရောက်ရှိနေသော ဘဝဖြစ်၍ ထိုအချိန်တွင်း၌ ရုတ်တရက်သေသွားလျှင်ပင် ကောင်းလိမ့်မည်ဟူ၍ တမ်းတလိုက်ရှာသည် ။

"ဒါတွေ ကျွန်မနားမလည်ဘူး၊ လာပြောမနေနဲ့ ၊ ရှင့်ကိစ္စ ရှင် ရှင်း၊ ကျွန်မ လူကြီးတွေကို ကတိပေးပြီးနေပြီ။ လူကြီးတွေမျက်နှာကို အိုးမည်းသုတ်ပြီး ရှင့်ကို မကူညီနိုင်တဲ့ အတွက်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်"

"ကျွန်တော်က ချောလို့ လား"

"ဘာရှင့်"

ဇော်ထိုက်မျက်နှာသည် မချို့မချဉ်ဖြင့် ပြုံးယောင်သန်းနေသည် ။ ယမင်းခိုင်သည် ဒေါသကြောင့် အသားများ တဆတ်ဆတ်တုန်လာသည် ။

"ထားပါတော့၊ ကျုပ်လို လူချော၊ အမွေအနှစ်ပါတဲ့ သူဆိုတော့ ခင်ဗျား ဘယ်လက်လွှတ် ခံပါ့မလဲလို့ "

"ဘာ ... ရှင် ... ရှင် ... ကဲဟယ် "

ဖြန်း ... ဖြန်း

ယမင်းခိုင်ကပဲ လျင်မြန်၍ လား၊ ဇော်ထိုက်ကပဲ မထင်မှတ်ထား သောကြောင့် လားမသိ။ ဇော်ထိုက် ပါးပြင်ထက်သို့ ယမင်းခိုင်၏ ဘယ် လက်ဝါးသည် နှစ်ချက်ဆင့်၍ ကျသွားသည် ။ ဇော်ထိုက်ကား အပြုံးမပျက်ဘဲ-

"အနာပေါ်တုတ်ကျသွားသလား ဒေါ်ယမင်းခိုင်၊ ခင်ဗျားဟာ သိပ်လှ ပါတယ်၊ ခင်ဗျားအတွက် ယောက်ျားမရှားပါဘူး၊ ခင်ဗျားမှာ ချစ်သူမရှိခဲ့ဘူးဆိုရင်တောင်မှ ခင်ဗျားကို ပရိပို့စ်လုပ်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက်ကို ခင်ဗျားခေါင်းညိတ်လိုက်ရင်တောင် ကျုပ်ကိုယူရတာထက် အဆကုဋေလောက် စိတ်ချမ်းသာသွားမှာ ပါဗျာ၊ ကျုပ်နာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ဖွင့်ထားတဲ့ ငွေတစ်ဝက် ခင်ဗျားကို လက်ဖွဲ့ပါ့မယ်၊ ကျုပ်ကိုကူညီပါဗျာ"

ယမင်းခိုင် ဆောက်တည်ရာမရချင်တော့။ ထူပူသလို ဖြစ်နေသော ဘယ်လက်ဝါးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်သည် ။ မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသည် ။ အိမ်ထောင်တစ်ခု တည်ဆောက်ရန် ဤမျှ တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော ပြဿနာတစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ရလိမ့်မည်ဟု သူ မမျှော်လင့်ထားသဖြင့် ဘာလုပ်ရမှန်းလည်း မသိတော့ပါ။ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်းကြောင့် မျက်ရည်များ ရစ်ဝဲလာသော်လည်း မိမိကို စကားစစ်ထိုးကာ စော်ကားနေသော ဇော်ထိုက်ရှေ့၌ မျက်ရည်မကျလိုသဖြင့် ရစ်ဝဲလာသော မျက်ရည်စများကို မျက်တောင်ခတ်၍ သိမ်းဆည်းလိုက်သည် ။

"ရှင်သိပ်လွန်နေပြီ၊ ဒီလိုဆိုလဲ မိဘအစုံအညီကို ကျွန်မကပဲ ရှင့်ကို ယ်စားတောင်းပန်ပြီး ဖျက်သိမ်းဖို့ ပြောပေးပါ့မယ်"

"ဟာ ... ဒါကခင်ဗျားပြောမှ လား။ ကျုပ်မိဘတွေ ကျုပ်ပြောပြီးပြီပဲ၊ ရမှ မရတာ၊ ခင်ဗျားသာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ယူလိုက်ရင်တော့ အေးမှာ ပါဗျာ"

"ဒါကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်တယ်၊ ကျွန်မမှာ ချစ်သူမရှိတာကို လူကြီးတွေက အားလုံး သိပြီးသား"

"ခက်တာပဲဗျာ"

သူသည် ညည်းညူရင်းမှ စားပွဲပေါ်မှ ယမင်းကိုယ်တိုင် ဖျော်ပေးထားသော စတော်ဘယ်ရီဖျော်ရည်ကို ယူသောက်လိုက်သည် ။ ယမင်းခိုင်သည် သူ့အား တစ်ချက် ခိုးကြည့်လိုက်သည် ။ မိမိရိုက်နှက်မှုကြောင့် နီရဲသွားသော သူ၏ ဘယ်ဘက်ပါးပြင်ကို တွေ့လိုက်ရပြန်တော့ တုန်လှုပ်သွားသည် ။ မေမေသာသိလျှင် မိမိအား ဆူပူပေးဦးတော့မည်။

"ကျွန်တော့်ဘဝကုသိုလ်ကလဲ ဆိုးပါတယ်ဗျာ၊ ချစ်သူနဲ့ ကွေကွင်းရခြင်းဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်သူနဲ့ ပေါင်းဖော်ရခြင်းဒုက္ခ၊ ဒုက္ခနှစ်ရပ်စလုံး တစ်ပြိုင်နက် ခံစားရတော့မှာ ပဲ"

"သေလိုက်ပါလား၊ အဲဒါ ရှင်မှ မပြတ်သားတာ"

ယမင်းခိုင်က အမြင်ကတ်ကတ်နှင့် ပြောချလိုက်သည် ။ သူသည် သွားပေါ်အောင် ပြုံးလိုက်ပြီး-

"မသေပါရစေနဲ့ ဦး၊ ခုမှ မိန်းမရမယ်ကြံကာရှိသေးတယ်၊ ယောက်ျားဆိုတာ အသေရရ၊ အရှင်ရရ လိုချင်နေတဲ့ မိန်းမနဲ့ လေ"

"ဟာ ... ရှင်"

ယမင်းခိုင်သည် လက်ရွယ်ကာ သူ့ပါးပြင်သို့ အားစိုက်ရိုက်ချလိုက်သည်။ ။ သို့သော် ဤတစ်ချီတွင် တော့ ဇော်ထိုက် ပါးပြင်ပေါ်သို့ မထိတွေ့လိုက်ရဘဲ ဇော်ထိုက်၏ လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်ဖမ်းဆီးလိုက်ခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

"ရှင် ... လွတ် ... လွတ်နော်"

ဇော်ထိုက်က မလွတ်သေးဘဲ မြဲမြဲစွာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း-

"ခင်ဗျားက မိန်းမပါ။ နှစ်နာစရာရှိရင် ခင်ဗျားပဲ နှစ်နာမှာ ပါ။ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား၊ ဆူးကျလဲဖက်၊ ဖက်ကျလဲဖက်တဲ့ လေ။ စဉ်းစားပါ ဒေါ်ယမင်းခိုင်၊ ကျုပ်က ဘယ်မိန်းကလေးကိုမှ အောက်ကျခံပြီး ခယတဲ့ထုံးစံ မရှိခဲ့ပါဘူး၊ အထူးသဖြင့် ကိုယ်မချစ်တဲ့ သူ၊ ကိုယ့်ဘဝကို ချည်နှောင်ချင်တဲ့ လူဆိုရင် သာဆိုးသေး၊ ဒီတော့ လက်ထပ်ပြီးရင် ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မယားတစ်ယောက်ရဲ့ ဩဇာအာဏာတွေသုံးပြီး ချည်တိုင်မှာ ချည်ဖို့ မကြိုးစားရဘူး၊ ကျုပ်ဘာသာကျုပ် နေချင်သလို နေမယ်၊ ခင်ဗျားကိုလဲ ကျုပ်မချယ်လှယ်ဘူး။ ခင်ဗျားကြိုက်တဲ့ လူတွေရင် ခင်ဗျားကို ကျုပ်ကွာပေးမယ်။ အဲဒီအချိန်ဆိုရင် မိဘတွေကလဲ နားလည်ပြီး ခွင့်လွှတ်ကြလိမ့်မယ် ထင်တာပဲ"

စကားဆုံးသည် နှင့် ယမင်းခိုင် လက်ကို လွှတ်ပေးလိုက်သည်။ ။ ယမင်းခိုင်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့် သူ့အား နားမလည်စွာ ကြည့်လိုက်သည်။ ။ သူက အေးဆေးစွာ ဆက်ပြော၏။

"ခင်ဗျားကို လက်ထပ်ပေမယ့် လက်ဖျားနဲ့ တောင် တို့ မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်က ချစ်သူနဲ့ ပဲ လက်ထပ်ပေါင်းဖော်ချင်တဲ့ ကောင်ကိုမျှ၊ မချစ်တဲ့ လူနဲ့ ဆိုရင်တော့ စိတ်သာချ၊ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို အလှပဲကြည့်မယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ လှတာကိုး"

"ရှင်နော်"

"ဘာလဲ၊ ခင်ဗျား မကျေနပ်ဘူးလား၊ ဒါဆိုလဲ ရပါတယ်၊ ကျုပ် အရှုံး မရှိပါဘူး"

"အို ... ဘာလို့ မကျေနပ်ရမှာ လဲ၊ ကျေနပ်တယ်၊ တကယ်နော်၊ ရှင် လက်ဖျားနဲ့ တောင် မတို့ ရဘူးနော်၊ ရှင် ကတိပေးမှာ လား"

ယမင်းခိုင် ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည် ။ သူ စိတ်ပြောင်းသွားမှာ စိုးရိမ်လွန်း၍ ဖြစ်သည် ။

"ကျုပ်က ယောက်ျားပါဗျ၊ ပေးပြီးတဲ့ ကတိကို ဘယ်တော့မှ မဖျက် တတ်ပါဘူး၊ အဲ ... တစ်ခုတော့ ခင်ဗျားဆီက ကတိလဲ ပြန်တောင်းရဦးမ ယ်"

"ဘာလဲ"

ဇော်ထိုက်သည် ယမင်းခိုင် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ကာ မ ထေမဲ့မြင်ပြီးဖြင့် ပြုံးလျက် ...

"ခင်ဗျားကလဲ မိန်းမမာယာ သဲကိုးဖြာနဲ့ သုံးပြီး ကျုပ်ကို အမိဖမ်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ ဗျာနော်"

"ရှင့်ကိုများ ၊ အဟင်း ... ဟင်း ... ရှင်က ရှင့်ကိုယ်ရှင် အတော်အထင် ကြီးတယ်နော်"

"သိနိုင်ဘူးလေဗျာ၊ မိန်းမတွေကတော့ ကျွန်တော့်ကို ချောတယ်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ ခင်ဗျား စိတ်ထဲလဲ ကျုပ်ကို ဘယ်လို ကောက်ချက်ချထား တယ်ဆိုတာ ကျုပ်မှန်းဆလို့ ရပါတယ်"

"ရှင့်ကိုလား၊ လူပျော့ လူညံ့လို့ ပဲမြင်တယ်၊ ကိုယ့်အပြစ်ကို သူများ

ထံ လွဲချချင်တဲ့ လူလေ၊ ကိုယ့်အလှကို ကိုယ်အထင်ကြီးတဲ့ လူလို့ "

"ပြီးတော့ရော ..."

"တော်ပြီရှင်၊ ရှင်ပြန်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်"

"သတို့ သားလောင်းကို ဒီလိုပဲနှင်ရသလား၊ ပြန်မှာ ပါ၊ နေပါဦး၊ ခင်ဗျားဆီက ကတိမတောင်းရသေးဘူး၊ ဪ ... ဘုရားအလောင်း ဥဒေါင်းမင်းတောင်မှ ဥဒေါင်းမနဲ့ မာယာညွတ်ကွင်း ထောင်ဖမ်းတော့ ဖမ်းမိသေးတာပဲ၊ ကျုပ်လို ပုထုဇဉ်လူသားကတော့ အမိရဲ့ မာယာနည်းဗျူဟာထဲက နည်းတစ်နည်းပဲ သုံးမိမှာ ပဲ၊ အဲဒီတော့ မာယာစစ်ဆင်ရေး ရည်ရွယ်ချက်တွေရှိရင် ဖျက်သိမ်းထားပေးပါမယ် ဆိုတာရယ်၊ မာယာညွတ်ကွင်းနဲ့ ထောင်ဖမ်းတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ပါဘူးဆိုတာရယ် ကတိပေးပါလို့ တလေးတစားနဲ့ တောင်းပန်ပါတယ် သတို့ သမီးခင်ဗျ"

ပြောင်ချော်ချော်နဲ့ ထိုင်ရာမှ ထကာ ဦးညွတ်ရင်း ပြောကြားလိုက်သဖြင့် ယမင်းခိုင်သည် စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ရပ်လိုက်ပြီး ...

"ဖြစ်ရလေ၊ ကျွန်မအတွက် စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ နဲ့ ကို ရှင်တောင်းတဲ့ ကတိကိုပေးပါတယ်၊ ရှင့်ဘက်ကလဲ ကျွန်မကို ပေးထားတဲ့ ကတိ တည်အောင် ထိန်းနော် ..."

"အိုကေ ... စိတ်ချ။ ကျုပ်က မချစ်တဲ့ သူဆိုရင် မစင်ထက်အောင် ရွံသေးတယ်"

"ကောင်းပါတယ်၊ ဒီလိုမြင်နိုင်ပါစေလို့ ပဲ ကျွန်မက ဆုတောင်းပါတယ်"

"ပြန်မယ်၊ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ ညရထားနဲ့ ပဲ မန္တလေးသွားမယ်၊ နောက်နေ့ ပြင်ဦးလွင် တက်တာပေါ့၊ ဒါမှ လူကြီးတွေလဲ မရိပ်မိမှာ "

"ကောင်းပါတယ်"

"ဒီကြားထဲမှာ ကျွန်တော် မလာတော့ဘူး၊ ဖြစ်ပါတယ်နော် ..."

"ဖြစ်ပါတယ်"

"ဒါဖြင့် သွားမယ်၊ ကျုပ်ဘဝမှာ စင်သီယာသာ မရှိခဲ့ရင် ခင်ဗျားနဲ့ လက်ထပ်ရတာ ပျော်စရာ သိပ်ကောင်းမှာ ၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သတို့သမီးက သိပ်လှနေတာကိုးဗျ"

ဦးခေါင်းကို ဆတ်ခနဲညွတ်ကိုင်ပြီးနောက် ပြုံးကာ ထွက်သွားသည်။ ။ ယမင်းခိုင်ရင်ထဲ အမည်မသိနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားရင်း ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အရပ်ကြိုးပြတ် ထိုင်ချကျန်ခဲ့သည်။ ။ မိခင် ဒေါသင်းသင်းခိုက်ကို ငိုရှိုက်ကာ ပြောကြားလိုပါသော်လည်း သနားစဖွယ်ကောင်းသော မိခင်၏ စကားများကို ကြားယောင်လာသည်။ ။

"သမီး၊ ဇော်ထိုက်အမေ မနွယ်က မေမေတို့ ကို သိပ်ကူညီတာ၊ လေးဘီဝယ်ဖို့ ငွေမပြည့်တုန်းကလဲ၊ မနွယ်က စိုက်ပေးထားတာ၊ အတိုးလဲ မယူဘူး၊ ဆပ်တာတောင် မကျေသေးဘူး၊ ဖေဖေ ပင်စင်ယူပြီး တွင် ခုံလေး ထောင်ချင်တယ်ဆိုတော့လဲ၊ လိုတဲ့ ငွေကို ထုတ်ပေးခဲ့ပြန်တယ်။ ခု ... သမီးကို လာတောင်းတာက သူ့အခက်အခဲတစ်ခုကို ကူညီပေးဖို့ တောင်းပန်ပြီး ခွင့်တောင်းရရှာတာ၊ သူက နှလုံးရောဂါသည် ပါ သမီး"

"ဘာအခက်အခဲရှိလို့ လဲ ... မေမေ"

"ဪ ... သူ့သားက သိပ်ကိုကလေးဆန်၊ အရာရာကို လိုတရပုံစံနဲ့ ဆိုတော့၊ ပေါ့ပေါ့နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးတယ်၊ သူ့ဘဝရှေ့ရေး ကောင်းဖို့ အတွက်က အစစအရာရာမှာ တတ်သိလိမ္မာရေးခြားရှိပြီး အိမ်ထောင်တစ်ခုလုံးကို နိုင်နိုင်နင်းနင်း ဦး

စီးနိုင်မယ့် သမီးလို မိန်းကလေးမျိုးနဲ့ လက်ထပ်ချင်ရှာတယ်တဲ့ လေ"

မိခင်ပြောခဲ့သောစကားနှင့် ယခုစကား တခြားစီဖြစ်ခဲ့ပြီး ယမင်းခိုင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းလာသည်။ ။ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။ ။ မိခင်အသံကို ကား ဆက်လက် ကြားယောင်နေဆဲပင်။

"သမီးဘဝရှေ့ရေးအတွက်ပါ သမီးရယ်၊ ရှင်းရှင်းပြောရရင် မေမေ တို့ တစ်မိသားစုလုံး အတွက်ပါ အထောက်အကူ ရတယ်လေ။ သမီးတို့ လက်ထပ်ပြီးတာနဲ့ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်မှန်သမျှကို သမီးတို့ နှစ်ယောက် နာမည်နဲ့ လွှဲပြောင်းပေးမှာ ၊ ခုလဲ ... သမီးကို လာတောင်းတဲ့ အခါ မေမေတို့ ကို ငွေနှစ်သိန်း ထုတ်ပေးသွားတယ်၊ မင်္ဂလာစရိတ်အတွက် မဟုတ်ဘူး။ ။ မေမေတို့ လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ တဲ့ လေ။ အရင်ကြွေးလဲ ဆပ်စရာမလိုတော့ဘူးတဲ့။ ။ သမီးကို ငွေနဲ့ ရောင်းစားတာ မဟုတ်ဘူး နော် ... သမီး ၊ မေမေတို့ က တရားရှိပါတယ်၊ သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေရင် ဘယ်လက်ခံပါ့မလဲ သမီးရယ်။ မရှိလို့ လဲ ရဲရဲတင်းတင်း လက်ခံလိုက်တာပါ။"

မိခင်ပြောတုန်းက ရင်ခုန်စွာနဲ့ ကျေနပ်ခဲ့ပါသည်။ ။

"မေမေတို့ ဗမာလူမျိုးတွေမှာ ခုလို သားရှင်တွေဘက်က တန်ဖိုးထားပြီး တောင်းရမ်းခြင်း ခံရတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဟာ သိပ်ကိုမြင့်မားပြီး ဂုဏ်ယူစရာ ကောင်းပါတယ် သမီးရယ်၊ ယခုခေတ်မှာ လို သားရှင်တွေ ဈေးတွက်-တွက်ပြီးမှ ဂုဏ်ချင်းထပ်၊ ဥစ္စာချင်းထပ်ပြီး လက်ထပ်ကြတဲ့ ခေတ်မှာ ရှားရှားပါးပါး သမီးကို တန်ဖိုးမြင့်ပေးတာကိုပဲ မေမေတော့ သိပ်ဝမ်းသာတယ် သမီးရယ်၊ သမီး စိတ်ထဲ ရှင်းပါတယ်နော်၊ မေမေ ... မနွယ်ကို အကြောင်းပြန်လိုက်တော့မယ်"

ယမင်းခိုင်သည် မိခင်စကားကို နားလည်တစ်ဝက်၊ မလည်ခြင်းတစ်

ဝက်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ပါသည်။ ။ ခေါင်းညိတ်ပြီး ရက်မကြာခင် လက်ထပ်ရန်ပင် စီစဉ်ပြီးကြလေပြီ။

ယခုတော့ ကျဆင်းလာသော မျက်ရည်များကို လက်ဖမိုးဖြင့် သုတ်လိုက်သည်။ ။ ဖြစ်သမျှ အကြောင်းတို့ ကို မိမိသာလျှင် ခါးစည်းခံတော့မည်။ မိမိအတွက် ပျော်ရွှင်နေသော မိဘမောင်နှမများကို သောကမပေးလိုတော့ပါ။ ။ ဤအကြောင်းများကို မည်သူ့ကိုမျှ ဖွင့်ဟတိုင်ပင်ခြင်း မပြုတော့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ။ တစ်ဆက်တည်း၌ ...

အချစ်ရေးနှင့် အိမ်ထောင်ရေးသည် ဒွန်တွဲနေတတ်သကဲ့သို့ အပြန်အလှန် အကျိုးသက်ရောက်မှုလည်း ရှိနေတတ်သည် ကို တွေးမိသည်။ ။

"ယမင်းရေ ... ယမင်း"

မိခင်ခေါ်သံကြောင့် မိမိမျက်နှာအနေအထားကို အတတ်နိုင်ဆုံး ပြင်လိုက်သည်။ ။ ဟန်ဆောင် ပြုံးရပေတော့မည်။

"ယမင်းရေ ... ယမင်း"
